

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۱۶ فبروری ۲۰۲۰

"کاهش خشونت" یکجانبه!؟

شنبه- ۲۶ دلو ۱۳۹۸- کابل: از جمله اخبار مهم در روزهای اخیر، مسأله "کاهش خشونت" از جانب طالب جهت پیشبرد مذاکرات و امضای موافقتنامه صلح با امریکا می باشد، در یادداشت امروز توجه شما را به نکاتی در همین زمینه جلب می نمایم:

۱- نخستین مسأله در این مورد همانا بحث در مورد شایعات از این و یا آن طرف است. یعنی در حالی که نه امریکائی ها به صورت دقیق گفته اند منظور شان از کاهش خشونت چیست و نه هم طالب در زمینه ابراز نظر نموده و هدفش را از کاهش خشونت، معیار و اندازه آن اعلام داشته اند، خبرنگاران و به اصطلاح طیف وسیعی از سیاستبازان که آگاهانه و یا هم نا آگاهانه از جنب رقباء به بازی گرفته می شوند، نکاتی را مطرح می نمایند و به اصطلاح خود می برند و خود می دوزند، چه بسا مذاکره کنندگان طالب و امریکا، بر اینهمه قدرت تخیل بخندند.

۲- قاعدتاً در چنین مواردی نه "آتش بس" می تواند یکطرفه باشد و نه هم "کاهش خشونت". یعنی در حالی که تمام رسانه ها تلاش می ورزند تا اذهان مردم را به وعده وعیدهای طالب سرگرم بسازند، تا حال هیچ یک از رسانه ها از قول مقامات امریکائی و یا طالب ننوشته اند که امریکا در ازای کاهش خشونت از جانب طالب، در همان بازه زمانی معین چه برخورد نظامی خواهد داشت. آیا امریکائی ها هم پذیرفته اند که در مقابل کاهش خشونت از جانب طالب آنها نیز تغییراتی را در جنگ به وجود آورند و یا نه این تنها طالب است که خود را متعهد می سازد و به عبارت دیگر دستانش را می بندد مگر دستان دشمن را باز می گذارد.

۳- با شناختی که از طالب و سوابق جنگی خودش وجود دارد و با در نظر داشت این که به صد ها مغز متفکر جنگی و سیاسی در جمع بادران آنها قرار دارند و طالب همیشه از مشورت ها و فرمانهای آنها مستفید می گردند، این کاملاً دور از احتمال و امکان است، که طالب موافقت نماید تا خود خشونت را کاهش دهد مگر از امریکا چیزی نخواهد.

۴- از قول رسانه های غربی تبصره می گردد که طالب تعهد نموده تا برای یک هفته جهت نمایش حسن نیت و توانائی خودش در کنترل میدان جنگ خشونت ها را در سه مورد کاهش و متوقف سازد:

برشهر های بزرگ حمله نکند، عملیات انتحاری انجام ندهد، مین کنار جاده نگذارد.

هرگاه بپذیریم که طالب واقعاً می خواهد چنین تعهداتی را امضاء و تطبیق نماید، بدان معناست که طالب در عمل می پذیرد که جنگ را در مناطق تحت اداره دشمنش- دولت دست نشانده- خاتمه دهد. یعنی در حالی که می پذیرد جنگ در

روستا ها- یعنی منطقه تحت کنترل و بودوباش خودش ادامه یابد، به دولت دست نشانده این امکان را مساعد می سازد تا با تکیه بر تعهدات طالب، نیروهایش را از شهرها بدون خطر کمین های انتحاری و مین گذاری به روستا ها انتقال داده، روستا ها را به جهنم برای طالب مبدل بسازد.

هموطنان گرامی!

فردی مانند من که مستقیماً در هیچ جنگی شرکت نکرده و تجربه جنگی اش صفر است و فقط در رابطه کتاب خوانده است این را می داند، که چنین توافق یک جانبه ای دست دولت را در سرکوب قهری طالب به وسیله اشغالگران و دولت دست نشانده باز می گذارد، فکر می کنید از سمت طالب، نه تنها خود آنها که به هزاران بار جنگ مستقیم نموده اند و با داران شان که دنیائی از علم و تجربه را در انبان شان دارند، اینقدر نمی دانند؟

هموطنان گرامی!

هرگاه آوازه ها در مورد توافق کاهش خشونت راست باشد، مطمئناً این کاهش دوجانبه است. یعنی طالب نیز بر آنها چیز هائی را خواهد قبولاند از قبیل توقف حملات شبانه و روزانه به وسیله درون، ختم بمبارد به وسیله نیروهای هوایی، توقف نقل و انتقالات نظامی از جانب دولت دست نشانده به روستا ها و ... این که امپریالیسم امریکا و دولت دست نشانده هیچ در مورد اشاره ای ندارند بیانگر آن است، که برنامه های شان جهت آوردن طالب، ننگین تر از آن است که جرأت بیان آن را داشته باشند.

سرکها ما را می طلبد!